

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΑΣΜΑ

I

Τὴν ἀνία τῶν πόλεων ξεφεύγοντας
καὶ τὴ μάταια βοή τους, σὲ σένα
μοναξιά τρέχω πάλι κι ἱκέτης σου
μὲς στὴν κρύα σου ρίχνουμαι ἀγκάλη.

Λίκνισέ με, ὦ μητέρα πανίσχυρη
κι αὖστηρὴ τῶν τρανῶν πονεμένων
κι ἀπ' τὸ βάρος, τὸ νοῦ μου ξαλάφρωσε,
κάθε ὀλέθριας ποῦ ἐδιάβηκε εἰκόνας.

Ἄχ ἐσὺ τὸ βιβλίο τῆς ἐπιείκειας
ἄνοιξέ μου πλατὺ νὰ διαβάσω
καὶ τῆς ὕψιστης τώρα ἐγκαρτέρησης
τὴν πικρὴ δίδαξέ μου σοφία.

Μὰ προπάντων τὴ δύναμη δόσε μου
ὅταν μόνος θὰ μείνω μαζί σου,
τὸ βυθὸ τῆς φριχτῆς δυστυχίας μου
δίχως ἴλιγγο πιά νὰ κοιτάξω.

II

Ὡ χαμόσπιτο ἀπλὸ κι ἐξωτάρικο,
ποῦ οἱ λευκάκανθες—πράσινοι τοῖχοι—
σὲ κυκλώνουν ! Ἡ ἀδρότατη χάρη σου,
στὴ στενὴ πῶς ἐχώρεσε αὐλή σου !

Ἐνα δεῖλι σὲ ἀντίκρισα ἀξέχαστο
τοῦ μαγιοῦ. Στὰ πυκνά σου τὰ θάμνα
τὸ ζευγάρι τῶν σπίνων, τὶς ἔριδες
τῆς ἡμέρας, ἀπόσωνε, ἐκείνης.

Καὶ στὴν πέτρινη σκάλα σου ἡ ὥραιότερη
τοῦ χωριοῦ κορασιά, τὰ γεράνια
νὰ ποτίσει τὰ κόκκινα ἐπρόβαινε,
κάποιον ἤχο παλιὸ τραγουδῶντας,

Ἐνῶ γύρα τὸ σούρουπο ἀπλώνονταν
σιωπηλὸ κι ἐπερίσφιγγε ὀλοένα
τὰ γεράνια, τὰ θάμνα, τὶς ἄκανθες,
τὸ σπιτάκι κι ἐσένα, ὦ ψυχὴ μου !

III

Θὰ ἐπιστρέψεις, ὦ Ἀπρίλη ἔρωτόκαλε,
ἀπὸ τὸ χρονικὸ σου ταξίδι
κι ἀπὸ τῶρα γιὰ σένα τὴν πράσινη
τὴ στολή της ἐφόρεσε ἡ Φύση ;

Ἄχ τὸν κόσμον τῶν λούλουδων ἔρχεσαι
νὰ ταράξεις ξανά στοὺς ἀνθῶνες,
δίχως πιά νὰ σὲ νοιάζει ἂν ἀβάσταχτη
εἶν' αὐτὸ τιμωρία γιὰ μένα ;

Τὸ ἔργο ἐσὺ θὰ χαλάσεις, ποῦ ὁ πένθιμος
ὁ χειμῶνας μὲ κόπο ἔχει φτιάσει,
καὶ μπουμπούκια θὰ φέρεις στὸν πόνο μου,
ποῦ νεκρὸς ἐχαιρόμουν πῶς εἶνε ;

Σῦρε σὲ ἄλλους ἀδρὰ τὶς ἐνθύμησες
τὶς γλυκὲς νὰ σκορπίσεις καὶ τ' ἄνθη,
κι ἄφησέ με, ὦ Ἀπρίλη, τὴν κόμη μου
νὰ σκεπάσω ἐγὼ τῶρα μὲ στάχτη.

IV

ΠΟΝΤΙΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΑΝΕΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὦ γαλάζια κι ἀπέραντη θάλασσα !
δὲ θὰ πάψω ποτὲ νὰ τονίζω
νέα τραγούδια ἐμπνευσμένα ἀπ' τοὺς φλοίσβους σου
κι ἀπ' τοὺς τόσους ἀγνώστους ρυθμούς σου.

Ἡ στεριά μὲ ὅλους τῶρα τοὺς κάμπους της,
τὰ βουνὰ καὶ τὰ πλήθια νερά της,
φυλακὴ εἶνε στὸ ἀνήσυχο πνεῦμα μου
καὶ σκλαβιὰ στὸ μεγάλο καημὸ μου.

Ἐσὺ μόνη, ποῦ ἐδέχτηκες ἄλλοτε
τὴν ὁρμή μου τὴν πρώτη, θυσία
στὰ γλαυκὰ ποσειδῶνια σου κύματα,
τὸ μυστήριον κατέχεις αἰῶνια,

Νὰ λικνίζεις, ὦ ἀγέρωχη θάλασσα,
τὴν ψυχὴ μου, ποῦ τόσο σοῦ μοιάζει,
μὲ τὸ ἀνέριθμο γέλοιο τῆς ὕψης σου,
ποῦ ἐσὺ ξέρεις ποιά δίνη σου κρύβει !

V

Καθισμένος κοντά στο παράθυρο,
σὲ γρικῶ, πρωτοβρόχι ! Ποιά γλύκα
μοῦ ἐτοιμάξεις ξανὰ διαβατάρικη,
στή θαμπή τοῦ Σεπτέμβρη αὐτὴ μέρα ;

Ἔχει φύγει λοιπὸν ἀπρομήνυτα
τὸ ξανθό, μαγικὸ καλοκαῖρι,
καὶ τοὺς ἄλλους ἔμοίρασε τ' ἄμετρα
ἀγαθὰ του χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω ;

Ἄχ σ' ἐμὲ ποιὸ τριαντάφυλλο, ποῦ ἀνθῆσε
ἔτσι ἄργά, θενὰ φέρει τὴ λίγη
εὐωδιά του σμιγμένη μὲ τὸ ἄρωμα
τῆς βρεγμένης τῆς γῆς καὶ τῶν φύλλων ;

Καὶ τὰ μάτια μου δάκρυα θὰ χύσουνε,
σὰν τοῦ ἀρρώστου, ποῦ αἰσθάνεται ξάφνου
ἢ ζωὴ νὰ τὸν κράξει κι ἢ ἀνάρρωση
τοῦ φιλεῖ τὸ χλωμὸ μέτωπό του.

VI

ὦ Σελήνη ! Μοῦ ἀρέσεις, ὁλόλαμπρη
ἀπ' τὸ λόφο ψηλὰ σὰν προβαίνεις
κι ὁ βοσκὸς στὴ φλογέρα του αἰφνίδια
ἐναν ὕμνο τονίζει γιὰ σένα.

Μιὰ Ἀρκαδία ζωντανεύει στὸ πνεῦμα μου,
μὲ τὴν ἄγρια, τὴν πρώτη της χάρη,
μὲ τὰ δολόδροσα εἰδυῖλλα, τοὺς θρούλλους της,
τὶς τερνὲς προσευχὲς πρὸς τὸν Πᾶνα.

Μά, ὦ Σελήνη χλωμὴ καὶ περίλυπη,
περισσότερο τώρα μοῦ ἀρέσεις,
πρὸς τὴ στέγη ὅταν πᾶς κι ἀργοστέκεσαι,
ἀκατοίκητου, κάποιου μεγάρου,

Καὶ τὸ φῶς σιωπηλὸ τῶν ἀχτίδων σου
στὰ κλεισμένα του δώματα ρίχνεις
ἀπὸ κάποιους φεγγίτες, καὶ μέτωπα
τραγικὰ φαντασμάτων φωτίζεις.

Ἔνα - ἔνα τὰ αἰσθήματα ἐφύγανε
 ἀπ' τῆς ἔρμης καρδιάς μας τὸ σπίτι,
 ὥσάν κάτοικοι ἐφήμεροι, ποῦ ἤρθανε
 λίγο χρόνο ἐκεῖ μέσα νὰ μείνουν.

Πόθοι, ἐλπίδες, ἐνθύμησες, ἔρωτες,
 ταιριασμένα κι ἀταίριαστα ταίρια,
 μιᾶς στιγμῆς ταξιδιώτες, ποῦ ἐγύρεψαν
 νᾶβρουν στέγη περνώντας ἐκεῖθε,

Καὶ ξεκίνησαν πάλι, τὴ στράτα τους
 τὴν ἀβέβαιη νὰ πάρουν, γιὰ χώρες
 μακρυνότετες ἄλλες ἢ ἀγύριστες,
 τὴ ζωὴ σὰ δισσάκι κρατώντας,

Καὶ σὲ κάποιες γωνιὲς τοῦ καρδιόσπιτου,
 μόνο οἱ ἴσκιοι τῶν τώρα σαλεύουν
 ἀπ' τὴ γρηᾶ γύρα λύπη, ποῦ ἀτέλειωτο
 τὸ βουβό της τὸ κλάμα ρυθμίζει.

VIII

Ὅταν ἡ ἔγνοια τῆς ζωῆς κι ἡ ἀπόγνωση
 περισφίγγουν μὲ πείσμα τὸ νοῦ μου,
 πρὸς ἐσένα ξανάρχουμαι, ὦ Ποίηση,
 φλόγα ἐσὺ καὶ δροσιὰ τῆς ψυχῆς μου.

Μὰ δὲ θέλω καμμιὰ πλεόν ὑπόσχεση
 νὰ μοῦ δώσεις, καθὼς συνηθοῦσες
 στὶς ἡμέρες τῆς νιότης μου, ποῦ ἔλυνσε
 σὰν κερεὶ στὴ δική σου λατρεία.

Σ' ἀγαπῶ καθὼς εἶσαι : Προδότρα μου
 πεπρωμένη καὶ πάντοτε ὥραία,
 τῆς χαρᾶς μου πηγὴ τῆς πιὸ ἐφήμερης,
 καὶ τῶν πόνων μου τῶν αἰωνίων.

Γιατὶ θάλασσα ἂν εἶσαι, ποῦ μ' ἔσυρες
 μὲς στὸ κῦμα τῆς ἄγριας σου δίνης,
 γίνε τώρα λιμάνι, τὴν ὕστερη,
 ναυαγός, νὰ σοῦ φέρω πνοή μου.

Νικητής μου ξανά φανερώνεσαι
 στὸ κρυφὸ μας τὸ πάλεμα, ὦ στίχε!
 Καὶ μὲ σέρνεις μοιραῖο σου αἰχμάλωτο
 πρὸς τὸ φῶς, ἀπ' τὴ μαύρη μου ἀφάνεια.

Δὲ σοῦ φτάνει λοιπὸν τὸ θυσίασμα
 τόσης νιότης στήν πλάνα σου δόξα
 καὶ τολμᾷς μ' ἓνα νέο τώρα μέτρο σου
 ν' φτερώνεις τὴν ἔρμη ψυχὴ μου ;

Ποῦ ζητᾷς νὰ μὲ πᾶς ; Ἡ ἐπάνοδος
 μοῦ εἶνε πλέον ὀχληρὴ, καὶ μὲ σκιαῖζει
 τὸ ταξίδι στοὺς ἄγνωστους κόσμους σου,
 ποῦ ποιὸς ξέρει ποιά ὁδὺνὴ μοῦ κρύβουν.

Τὸ φαρμάκι ποῦ θέλεις, ὦ στίχε μου,
 νὰ προσφέρεις στὸ θῦμα σου, θ' ἄνε
 ὀλιγότερο τάχα πικρόγευστο
 ἂν τὸ πιῶ σ' ἓνα κύπελο ἀρχαῖο ;

X

ὦ τεχνίτη θλιμμένε κι ὑπέρκαλε,
 αὐριο πλέον δὲ θᾶσαι μαζί μας,
 καὶ στὰ μέρη ποῦ ἐσύχναζες, μάταια
 τὴ γλυκιὰ θὰ ζητᾶμε μορφὴ σου.

Τὴ λαλιά σου τὴν πράα, ν' ἀκούσουμε,
 θὰ προσμένουμε μάταια κι ἐκείνη,
 καὶ θὰ νοιώθουμε ἐν' ἄδειο τριγύρα μας,
 ἐκλεχτὲ φίλε, δίχως ἐσένα.

Μὰ τὰ μάτια μας δάκρυα νὰ χύσουνε
 δὲν ἀρμόζει γιὰ σένα, ποῦ ἐστάθης
 ἓνας ἥρωας στὴ ζωὴ τὴν ἐφήμερη
 κι ἐξωντάνεψες κόσμους τοῦ Ὀνειρίου.

Τί κι ἂν φεύγεις, καθὼς θενὰ φύγουμε
 γιὰ τὸ ἀγύριστον ὅλοι ταξίδι,
 ἐσὺ πάντα θὰ ζῇς μέσα στὰ ἔργα σου
 καὶ τὰ ἔργα σου μὲς στήν ψυχὴ μας.

XI

Ὡστε μόνο ἀπαλὸν θὰ μοῦ δίνετε,
σὰν πνοὲς ἐνὸς ζέφυρου, τόνους,
τῆς θλιμμένης κι ἀγέρωχης λύρας μου,
ὦ χορδές ἀνυπόταχτες πάντα ;

Καὶ στοὺς ἤχους σας σκλάβα θὰ σέρνετε
τὴν ψυχὴ μου σὲ δλάνθιστους κήπους,
καὶ σὲ μάταια τῆς ζωῆς συναισθήματα,
ὅπου τόσο σκληρὰ μ' ἐπροδῶσαν ;

Λυγαριᾶς ἐσεῖς κλῶνοι θὰ γίνεστε,
κι ὥς ἀγέρας βουβὸς θὰ γλιστρᾷ
τὸ πικρὸ μου παράπονο ἀπάνω σας
δίχως κ' ἓνα θρόϊσμα ν' ἀφήσει ;

Ἄχ καὶ κάθε φορὰ, ποῦ τὸ δλέθριο μου
μυστικό, ποῦ κανεῖς δὲν τὸ ξέρει,
θὲ ν' ἀρχίζω νὰ λέω, στῶν δαχτύλων μου,
ὦ χορδές, τὴν ὁρμὴ ἔτσι θὰ σπᾶτε ;

XII

Ἄχ ποῦ τρέχεις, πικρὴ ἀνησυχία μου,
στὴ βαθιὰ αὐτὴ νυχτιὰ καὶ μ' ἀφίνεις
ἄξαφνα ἔτσι μονάχο, ὦ συντρόφισσα
ἀκριβὴ καὶ στερνὴ τῆς ζωῆς μου ;

Δὲν ἀκοῦς ; Ἡσυχάζουνε στὸ ὕπαιθρο
τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα,
καὶ στὸ φῶς τῆς Σελήνης ὑψώνονται,
μυστικὲς προσευχές, τὰ ὄνειρά τους.

Μὴν ταράξεις τὸν ἥρεμον ὕπνο τῶν !
καὶ γιὰ μὲ τὸ μεγάλο σου κράτα
πυρετό, ποῦ ὑποσχέθηκες ἄκρατον
τῆς ψυχῆς μου, σὲ λίγο ὅταν θάρθεις

Νὰ μὲ πάρεις νὰ πᾶμε σὲ θεώρατο,
μακρινὸ κάποιο βράχο κι ἐκεῖθε
σὰ θαλάσσια ἀλκυόνα, τὸ ἀνάθεμα
νὰ θρηγήσεις στὴ μαύρη μου Μοῖρα !...

XIII

᾽Ω ζωὴ σκοτινὴ καὶ φιλάργυρη !
 Λοιπὸν ὅ,τι τὸ πρῶτ' θὰ μοῦ δίνειis,
 θὰ μοῦ τὸ ξαναπέρνεις, ἀλλοίμονο,
 τῆς ἡμέρας τῆς ἴδιας τὸ βράδυ ;

Κεῖ ἔτσι τῶρα γυμνή, κι ἅπ' τὴν ὕστερη
 τὴν ἐλπίδα, θ' ἀφήσεις νὰ σύρω
 τὴν ψυχὴ μου ἅπ' τὸ φῶς, μὲς στῆς ἔρημης
 κάμαράς μου, τὸ ἀπαίσιο σκοτάδι ;

Ἄ μικρόπρεπη ! Ὡς πότε θ' ἀρέσκεσαι
 στὸ ἐπικίνδυνο αὐτό σου παιχνίδι
 καὶ θ' ἀντλεῖς ἅπ' τὴν εὐκόλη πίστη μου
 τὴν αἰτία τῆς τρελῆς ἡδονῆς σου ;

᾽Ω ἄφησέ με ! Ὁ Βορριάς ὁποῦ ἐφύσηξε,
 θὰ δεῖχτεῖ πὶὸ γενναῖος ἀπὸ σένα,
 σὰν ἀρχίσει τὸ ἀρχαῖο μοιρολόϊ του
 πάλι ἀπόψε γιὰ μὲ νὰ σφυρίζει.

XIV

Δὲ σὲ σκιαῖζει ὁ χιμῶνας, ὦ ἀτρόμητε
 γεροπλάτανε, ποῦ ἔρχεται ὀλοένα ;
 Ἀπὸ τῶρα ὁ Βορριάς τὰ κλωνάρια σου
 σοῦ σαλεύει ποῦ ἄδρὰ εἶχαν φουντώσει.

Μὰ στὴ γῆ, μαραμμένα τὰ φύλλα τους,
 πρὶν τὸ χέρι του τὸ ἄγριο τὰ ρίζει,
 τὴ φωνὴ τους θὰ ἐνώσουν στὴν ἄφταστη,
 χιμωνιάτικη αὐτὴ σου ἀρμονία.

Ἔτσι τῶρα, ὦ καρδιά μου περήφανη,
 ποῦ ἡ χαρὰ τόσο σὲ εἶχε μεθύσει,
 δέξου ἐσὺ τὸν καημὸ τὸν ἀβάσταχτο,
 ποῦ βαρὺς σὰ χιμῶνας σὲ βρίσκει,

Καὶ τὰ φύλλα σου πέφτοντας, τὸ ἄσμα τους
 τὸ ἀπολλώνιο ἄς ρυθμίσουνε, δίχως
 νὰ σὲ νοιάζει ἂν ἡ ἀνοιξὴ κάποτε
 θὰ γυρίσει καὶ πάλι γιὰ σένα.

XV

ὦ καλέ μου ! Τ' ὀλόπικρο μήνυμα
τοῦ θανάτου σου μ' ἤυρε ἐδῶ πέρα,
στοῦ Μιστρὰλ τὴν πατρίδα τὴν ὠμορφη,
ποῦ λαλεῖ τὸ ἡχηρὸ τὸ τσιτσίκι.

Ἄπ' τὸ ὑγρό, τῆς πλατιᾶς λιμνοθάλασσας,
ἄμμογιάλι ἐγυρνοῦσα, κι ὁ Ἥλιος
βυθιζότουν ὀλοένα στ' ἀτάραχα
τὰ νερά της μὲ μιὰ ἄγνωστη θλίψη.

Ἕνα δάκρυ, ποῦ ἐκύλαε στὰ ματόκλαδα,
σὰν ἐσφρόγγισα ἀργά, πρὸς τοὺς κάμπους
ἐσταμάτησα κι ἐπλεξα ἀπέριττο
ἀπὸ дуόσμους κι ἀθροῖμπες μπουκέττο,

Καὶ τὸ βράδυ στὸ σπίτι σὰν ἔφτασα,
σὲ μιὰ ὑδρία παλαιή, ποῦ ἔχω φέρει
ἀπὸ αὐτοῦ, μὲ συγκίνηση τὸ ἔβαλα,
τῆς ἱερῆς σου ἀφιέρωμα μνήμης.

XVI

Ἐξαστέρωσες πάλι κι ἐτίλυξες,
ὦ Οὐρανέ, μὲ τὸ αἰθέριο σου χρῶμα,
τῇ γλυκύπικρῃ μέρα, ποῦ ὁ ἄστατος
ὁ Ὀκτώβριος ἐκράταε γιὰ μένα.

Ἡ σοφία, ποῦ οἱ νύχτες μ' ἐδίδαξαν
οἱ μακριᾶς κι οἱ κατάθολες μέρες,
εἶταν σύννεφο τάχα ποῦ ἐπέρασε,
δίχως λίγη βροχὴ νὰ μοῦ στείλει ;

Τί προσμένεις λοιπόν, φαντασία μου
καὶ δὲ σπᾶς τὰ θλιμμένα δεσμά σου ;
Στῶν ὀνείρων τὰ κύματα ἀρμένισε
γελαστή, πρὶν τὸ σούρουπο σ' εὔρει,

Καὶ γεμᾶτο τὸ κύπελλο, δόσε μου
σὰ γυρίσεις, νερὸ ἀπ' τὴν ἀρχαία
τὴν πηγὴ, ποῦ ἀναβρύζει στ' ἀθάνατα
καὶ δαφνόσπαρτα πλάγια τοῦ Πίνδου.

XVII

Ὅταν ὁ ἄγριος Δεκέμβριος, τὸ θρῆνο του
διαλαλεῖ στὴ βαθιὰ μέσα νύχτα,
τὸν ἀλήτη τὸν ἄστεγο σκέπτομαι
ἀπ' τὴν πόλη μακριὰ πλανεμένο.

Συλλογίζουμαι ἀκόμα τὸν ἔρημο
μετανάστη, ποῦ πέρα, μὲ πλοῖτο,
διαπερνᾷ τὰ ὠκεάνια τὰ κύματα,
καὶ βαριὰ τοῦ εἶνε ἡ μνήμη ἀπ' τὴν ἅγια

Τὴν εἰκόνα μητέρας γερόντισσας
κι ὀρφανῆς ἀδελφούλας ποῦ ἀφίνει...
Συλλογίζουμαι ἐσᾶς, ὦ ἀπόκληροι
τῆς ζωῆς, στὴν ὑγρὴ φυλακὴ σας.

Μὰ περισσότερο ἐσένα στοχάζουμαι,
ὦ ἐαυτέ μου πικρέ, ποῦ ἔχεις ἴσως
κάτι ἀπ' ὅλους αὐτούς, μὰ ὄχι, ἀλλοίμονο,
καὶ τὴν κάποια τους ζεῖδωρη ἐλπίδα.

XVIII

Τί διστάζεις ὀλοένα, ὦ τραγοῦδι μου,
τὸ τρανὸ πέταμά σου νὰ πάρεις,
καὶ στ' ἀχνὰ ἀργοπορεῖς νερολούλουδα,
ποῦ ὄνειρεύονται γύρα ἀπ' τὴ λίμνη ;

Ἀπ' τὸν τόσο χυμὸ, δὲν ἐχόρτασες,
τῶν ἀνθῶν τους ; Καὶ δὲ σ' ἐκουράσαν
τόσες δῦσες λιπόθυμες κι ἡ ἄρρωστη
νοσταλγία τῆς χαρᾶς ποῦ ἔχει σβύσει ;

Ἀπ' τὶς καθημερνὲς καὶ μονότονες
τάχα μέρες αὐτές, θὰ μπορέσεις,
μιὰ γιορτὴ τραγικὴ κι' ἀρχαιοπρεπὴ,
ὅπως ἄλλοτε ἐσὺ νὰ μοῦ πλέξεις ;

Ἄχ καὶ πεία μὲ τόλμη στὸ διάστημα,
γερανὸς νὰ φαντάξεις σὲ λίγο,
ποῦ στὰ μαῦρα φτερά του — αὐτοεξόριστο
χελιδόνι — τὸν πόνο μου φέρνει.

XIX

Πόσο, ὦ ἀγέρι τῆς Θάλασσας, ἄργησες
νὰ φυσηῖς στὴ σκέψη μου, ποῦ εἶνε
ἀδερφή σου! Καὶ μέσα, τὴν ἄφησες
νὰ καεῖ, στὸ πυρρὸ μεσημέρι.

Πόσο, ὦ Μοῦσα κι ἐσὺ παραμέρισες
ἀπὸ μπρός μου! Καὶ χρόνια δὲν εἶδαν
τὴν εἰδὴ σου τὴν ἔνθεη τὰ μάτια μου,
ποῦ ἐκουράστηκαν πιά νὰ δακρύζουν.

Τὸ στεφάνι τῶν ρόδων ποῦ ετοίμασες,
τάχα ἀρμόζει στὸ ἀχνὸ μέτωπό μου,
ποῦ μιὰ μοῖρα σκληρότατη ἐχάιδεψε
κι ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου ἔχει ἀγγίξει;

Κι ἡ ψυχὴ μου, — ἀμφορέας ποῦ ἐράγισε, —
μιὰ στιγμή μοναχὰ θὰ μπορέσει,
τὸ νερὸ νὰ κρατήσῃ τὸ ἀμβρόσιο
ποῦ στὴ χούφτα σου πιά μοῦ προσφέρει;

XX

Ὅταν σπάσω μιὰ μέρα τὰ σίδερα
ὅπου ἡ Μοῖρα ἡ σκληρὴ μ' ἔχει ρίξει,
καὶ σὰν ἄλλοτε ἐλεύτερος τῶρα
τοῦ φωτὸς ἀπ' τὸ λόφο ἀντικρύσω,

Σκυθρωπός, ὅμως τότε περήφανος,
ὦ Ζωὴ σκοτινὴ, πρὸς ἐσένα
θὰ κατέβω χωρὶς πιά στὸ δρόμο μου
μιὰ στιγμή νὰ μ' ἀργήσουν τ' ἀηδόνια.

Καὶ ξεχνώντας γιὰ πάντα τὸν πόνο μου,
τὴν ψυχὴ μου ποῦ τόσο βαραίνει,
θὰ προσμείνω τὸ σούρουπο τὸ ἔνοχο
τὴ θλιμμένη τὴ γῆ νὰ σκεπάζει,

Καὶ θὰ ρθῶ ὅπου κι ἂν εἶσαι, ὦ Ἀνθρωπότητα,
ὦ ὀρφανὴ μου μητέρα, νὰ σ' εὔρω,
καὶ με φύλλα βαγιῶν ὀλομύριστων
θὰ σφογγίσω τὸ μαῦρο σὺν δάκρυ.

ROGNAC.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ